

Despre valoarea fie-cărei fel de vorbe s'a vorbit, mai mult sau mai puțin, în cele-lalte părți ale gramaticii; aici se va arăta întrebuintarea în propozițiune a fie cărei fel de vorbe în parte.

INTREBUINTAREA PARTILOR DE CUVENT IN PROPOZIȚIUNE

I. INTREBUIȚAREA SUBSTANTIVULUI.

După cum s'a văzut substantivul se întrebuintează în propozițiune, când ca subiect, când ca predicat, când ca atribut, când ca un compliment oare care.

Pentru a arăta relațiunea, în care poate sta un substantiv, față cu alte vorbe din propozițiune, trebuiește să dăm substantivului diferite forme. Aceste forme, numite și casuri, se arată în limba Românească, partea prin terminațiunea substantivului, parte prin ajutorul articolului propriu, ce se unește de cele mai multe ori cu substantivul, formând o singură vorbă; parte prin ajutorul prepozițiunilor, d. e. *Grădina mare*. *G. Grădinei mari*, *Grădina mare e frumoasă*. *Pomi grădinei au înflorit* și *Pomi din grădină au înflorit*.

De multe ori relațiunea se înțelege numai după rolul ce substantivul primește în prepozițiune, lipsindu-i cu desăvârșit o formă particulară pentru acesta. d. e. *Un copil a văzut un iepure*.

Prin propria terminațiune a substantivului relațiunea de casuri nu se poate arăta, aproape de loc, de oarece mai toate substantivile din limba noastră variază foarte puțin după casuri. Relațiunea însă se poate arăta în cât-va prin ajutorul articolului, d. e. *Casa vecinului este nouă*;

Deosebitele forme, ce primește un substantiv pentru a arăta o relațiune, se numesc casuri. Acestea sânt, după cum s'a văzut în gradul al treilea, în număr de cinci,

1. Nominativul este cazul, în care stă tot-dea-una substantivul sau pronumele ca subiect sau ca predicat, și